

de sønderjydske Landsdele, hvor Lavvalutaforholdene træder frem med Indvirkning paa vore Forhold paa en ganske overordentlig tydelig og for disse Landsdele meget farlig Maade. Der har slet ikke lydt noget om disse Forhold her. Det finder jeg meget beklageligt.

Men hvis nu Regeringens Hovedpaastand, at dette er en Konjunkturkrise, og at den virker saa voldsomt ved Overfyldning af Lagrene og Overproduktion, saa indeholder Betænkningen, maa jeg sige, den stærkest mulige Domfældelse af hele den Politik, som Venstre har ført her i Landet siden Efteraaret 1919, og det skal jeg tillade mig at paavise.

I Efteraaret 1919 udviklede Valutaforholdene sig meget ugunstigt for Danmark. Efter at vi her i Landet ved store Indkøb havde fyldt vore ved Krigen tømte Lagre, begyndte man at spore en Tendens til Overfyldning, en Tendens til at spekulere med fremmede Varer som Transitgods, og Spørgsmaalet blev derfor optaget af Erhvervene og Den overordentlige Kommission; og til det af Erhvervene med den daværende Regerings Billigelse nedsatte Valutaraad afgav Den overordentlige Kommissions Arbejdsudvalg en Redegørelse. Den overordentlige Kommission udvikler, at det er nødvendigt at forøge vor Eksport, og derfor bør vi gaa til Indskrænkninger herhjemme af Forbruget af Varer, som er egnet til Eksport; den henviser til, at man ogsaa havde faaet begrænset Rationering af Sukker, og saa siges det: „Man er i Den overordentlige Kommission sindet at gaa videre ad den Vej: mindre Hjemmeforbrug for at skaffe større Eksport, men man anser det for ugørligt at paalægge den brede Befolkning Begrænsninger i visse Nødvendighedsartikler, saa længe man ikke har skabt Kauteler for, at Luksusimporten og Importen af det unødvendige stoppes, henholdsvis begrænses. Denne Sikkerhed kan formentlig bedst skaffes ved Arbejdsudvalgets Forslag“ — det var et Forslag om Importbegrænsning gennem Valutaattester — „men skulde der fremkomme et andet Forslag, der lige saa godt opfylder Opgaven, vil et saadant Forslag selvfølgelig blive taget under Overvejelse. Hvis man derimod opgiver at foretage sig videre, vil Konsekvensen utvivlsomt blive, at Valutaraadet sprænges, thi intet at gøre vil føre til fortsat Indførsel af det overflødige eller ikke strengt nødvendige i stedse stigende Grad udenom Bankerne, og Følgen deraf vil være en fortaast stigende Valuta og dermed Fordyrelse af Befol-

ningens Levefod samt af Raastoffer, bl. a. Kul, hvilket kan føre til den største Arbejdsløshed og helt katastrofale Tilstande.“ Dette har Den overordentlige Kommission sagt i 1919, og den af Kommissionen paapegede Udvikling, hvis ikke Indførselen begrænsedes, er til Punkt og Prikke indtruffet. Hvad den forudsagde, skete, og de Følger, som det skete maatte faa, er indtruffet.

Denne Sag blev behandlet i Valutaraadet, og den 26. Februar blev man klar over Nødvendigheden af at faa en Lovbemyndigelse, hvorved man kunde standse denne for hele Landet faretruende Import og den deraf følgende Situation. I Mødet den 26. Februar stemte alle tilstedeværende Repræsentanter for Erhvervene, alle tilstedeværende Repræsentanter for Embedsmændene og for den sagkyndige Nationaløkonomi for, at denne Import maatte begrænses. Jeg tror, det vil være rigtigt for Eftertiden her i Rigsdagstidenden at fæstne Erindringen om, hvem der stemte for at begrænse denne Import: Generaldirektør Koefoed, Nationalbankdirektør Stephensen, Landstingsmand Mads Jensen, Hofjægermester Adolph Tesdorpf, Professor Axel Nielsen, Direktør Heilbuth, Departementschef Riis-Hansen, Kontorchef Engell, Departementschef Martensen-Larsen, Grosserer-Societetets daværende Formand C. C. Clausen, Nationalbankdirektør Rubin, Departementschef, Kammerherre Clan, Kontorchef Helsted, Handelsforeningernes Repræsentant, Konsul Carl Petersen, Folketingsmand O. Pitzner, Grosserer Otto Petersen, Arbejdernes Repræsentanter M. C. Lyngsø og J. A. Hansen, Fabrikant C. M. Jarl, Direktør Ballin, Bankdirektør Paulsen, Bankdirektør, Etatsraad Nørgaard, Departementschef Busck-Nielsen, Bankdirektør Ringberg, Departementschef Schrøder, Folketingsmand Hauge. Disse Repræsentanter havde den alsidige Sagskundskab, det alsidige Syn paa Tingene, og sende den Fare, der var for Haanden, tilraader de den danske Regering og Rigsdag at skride ind. Een Mand stemte imod: Forstander Th. Madsen-Mygdal! Det er derfor med fuld Ret, at denne Mand sidder som Leder af den nuværende Regering og som den, der har Hovedansvaret for Indtrædelsen af de katastrofale Tilstande, som af Den overordentlige Kommission var forudsagt.

Jeg skal nævne nogle Ord af den daværende Handelsminister Hr. C. Hage om denne Sag. Jeg maa maaske bringe i Erindring, at Hr. C. Hage er udgaaet af den politiske Liberalisme, vel har været